

Zatvorska priča: Kad zabolí zub

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Zdravstvena služba](#)

Svima je poznato da je zubobolja jedna velika i dosadna napast, što zbog oštrog bola, što zbog promenljivog intenziteta bola tokom dana, koji se obavezno pojačava do daske tokom noći. Manje je poznato da je zubobolja u zatvorskim uslovima (pogotovo u CZ-u) sto puta gore iskustvo nego na slobodi. Čovek na slobodi, kao prvo, može da ode kod pravog, u vremenu i prostoru stvarnog stomatologa koji će mu reći šta je sa zubom, popraviti ili dati neku terapiju, a kao drugo, čoveku na slobodi su na raspolaganju i razne „kućne“ metode borbe protiv bola u zubu, tipa posebne vrste čajeva, pasti, krema itd.

U zatvoru čovek nema ni jednu od tih mogućnosti. U CZ-u zvanično postoji zubar i zubarska ordinacija, ali je to zapravo obična kasapnica u kojoj radi neka gospođa kojoj je pojam anestezije potpuno stran.

Lično u životu nisam imao pokvarene zube, niti bilo kakve probleme sa zubima, tako da u CZ-u nisam imao potrebu da idem kod zubara, ali jednog dana mi je prosto došlo da odem na rutinski pregled vilice jer sam imao pravo na to. Mene u stvari nije toliko zanimao taj pregled koliko samo ponašanje zubarke, njen odnos prema robijašima i način na koji obavlja ili ne obavlja svoj posao, zato što sam do tog trenutka već mesecima slušao pritužbe robijaša sa celog bloka na račun zubarke (a i hteo sam malo da se prošetam).

Kao ni odlazak kod doktora, ni odlazak kod zubara nije moguć onda kada je robijašu najpotrebniji, već mora danima da se predaje komandiru papir sa molbom zubaru da pozove robijaša iz tog i tog razloga, a zubarka naravno neće da zove robijaša na

pregled ukoliko ovaj ne piše barem 5-6 dana za redom i ako ne napiše da je u užasnim, neizdrživim bolovima. S obzirom na to da je u istrazi prilično dosadno i čovek ima vremena za sve što mu padne na pamet, nije me mrzelo da 4-5 dana zaredom pišem maštovite poruke zubaru. Posle par dana sam konačno bio pozvan u ordinaciju kojom dominira čuvena zubarska stolica, sa sve pratećom opremom. Rekao sam zubarki kako me je neki zub neizdrživo boleo danima, da me više ne boli ali da bih želeo da obavim rutinski pregled zuba jer godinama nisam bio kod zubara. Zubarka mi se prvo propisno iskenjala pričajući mi tužnu priču kako ona nema vremena (!) za obične preglede i da nije trebalo da dolazim pošto me više ne boli zub i da je to vrhunska bahatost sa moje strane što sam došao da oduzimam vreme robijašima sa ozbiljnim problemima, ali sam je na kraju ipak ubedio da mi pregleda zube jer sam joj prosuo priču da se plašim da mi truli zub. Pregled je trajao između pola minuta i minuta, nakon čega je zubarka zaključila da su mi svi zubi zdravi i da je verovatno bio u pitanju prolazni „grč“.

Tokom pregleda i prepirke sa zubarkom, shvatio sam zašto se zatvorenici toliko žale na nju. To je ona ista, ako ne i gora, vrsta ravnodušnosti i nezainteresovanost za probleme koje imaju robijaši u CZ-u, kao i ona koju ima zatvorski lekar. To ponašanje je kao u nekom suludom, surovom crtanom filmu, u kojem oni koji bi trebalo da pružaju pomoć ljudima zapravo rade suprotnu stvar, odmažu im i još se deru puni besa jer se robijaš drznuo da traži pomoć. Pa još i kad pandur uleti i krene da se dere i da preti batinama i govori stvari tipa „sve vas kriminalce treba pobiti“, onda je doživljaj potpun i jasno je zašto mnogi zatvorenici radije trpe nego što pišu za preglede.

Evo jednog od genijalnih primera beskrajnih kontradikcija kada je u pitanju zubar. Tip je bio iz moje sobe, imao je preko pet banki i surovo ga je bolelo zub, bez prestanka, danju i noću. Naravno, morao je nedelju dana da piše za zubara i konačno je bio pozvan. Vratio se posle desetak minuta sa izrazom neverice

i psujući. Kada smo ga pitali šta se desilo i kad nam je ispričao, popizdeo sam. Kad je došao na pregled, zubarka je posle tek par minuta provalila šta je sa zubom i počela da ga buši, „popravlja“ i slično, a kad je završila, dala mu je plastičnu čašu za jednokratnu upotrebu da ispere usta. Sve bi bilo u redu da zubarka tu čašu nije uzela sa stočića pored, krvavu i već korišćenu, a ona ju je samo nonšalantno isprala sa malo vode i pružila mu da ispere usta. On je naravno to odbio, kao što bi svako normalan uradio i počeo svađu sa zubarkom koja mu je na kraju rekla da ga više nikada neće pozvati na pregled koliko god da joj piše molbe i da on ne zaslužuje tu privilegiju da bude lečen u zatvoru. Znači, za nju je lečenje privilegija odabranih, a ne pravo svih. Nije dovoljno što su ljudi zatvoreni u očajnim uslovima, već treba da im se uskrati i lekarska i zubarska pomoć.

Nekim robijašima zubarka uspe da reši boljku, ali samo privremeno. Lično sam video bar 3-4 slučaja u svojoj sobi da su ljudima ispadali lekovi iz zuba, kao i plombe koje su postavljene par dana ranije, što me upućuje na zaključak da zatvorski zubar nije dovoljno stručan da bi radio sa ljudima, a mislim da ne bi mogao ni sa životinjama.

Sledeće poglavlje: [Zatvorska priča: Terapijaaaaa!](#)